

Α Δ Υ Ν Α Μ Ι Α

Φυσομανᾶ ὁ βοριάς δριμόχολος. Καὶ στὸ κανάλι
καράβι πρῦμα ἀρμένιζε μὲ ἀμπάσο μούδα γάπια.
Κι ἐδώθε ἡ ρεποθέμελη τοῦ Γενοβέζου ἡ τάπια
μὲς ἀπ' τῆς ἄφρας τὸν ἀχνὸ φαντάζει σὰν ὄπαλι.
Κι εἶδα ξανθὸ ναυτόπουλο, τὸν ἴδιο ἐμένα πάλι,
σὰν ἀψηφοῦσα τοῦ χιονιὰ μπουρίνια καὶ δρολάπια
καὶ νόμιζα στὰ κύματα, πὼς μοῦ γελοῦσε κάποια
ποὺ στὸ λιμάνι μ' ἀνοιξε μιὰ νύχτα τὴν ἀγκάλη.
Μ' ἀδύναμος δὲ νοσταλγῶ τὰ μακρινὰ ταξίδια
— νὰ ταξιδεύω τὴ νοτιὰ τὴν ἀργοκυματούσα
καὶ νᾶρμενίζω τὸ βοριὰ μὲ γεμιτζῆ παιγνίδια —
Μηδὲ ποθῶ μι' ἄλλη ζωὴ, ποὺ νέος ἀποζητοῦσα.
Τώρα στὰ γέρα τὴ ζωὴ πολλαγαπῶ τὴν ἴδια
ὅπως τὴ ζῶ—φτάνει νὰ ζῶ—τὴ χαμηλοκοιτούσα.

ΜΑΡΚΟΣ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ

